

I. REGELSÆT FOR AFVIKLING

1. Hvilken rolle har Den Fælles Afviklingsinstans?

Den Fælles Afviklingsinstans (herefter benævnt Afviklingsinstansen) er afviklingsmyndigheden for betydningsfulde banker og andre grænseoverskridende koncerner inden for bankunionen. Den udgør sammen med nationale afviklingsmyndigheder den fælles afviklingsmekanisme (SRM). De nationale afviklingsmyndigheder spiller en central rolle inden for bankunionen.

Afviklingsinstansens opgave er at sikre en velordnet afvikling af nødlidende banker med minimale konsekvenser for realøkonomien og de offentlige finanser i de deltagende medlemsstater i bankunionen.

Afviklingsinstansen er afviklingsmyndigheden for:

- ▶ banker, der anses som betydningsfulde, eller over for hvilke Den Europæiske Centralbank (ECB) har besluttet at udøve alle de relevante tilsynsbeføjelser direkte
- ▶ andre grænseoverskridende koncerner, hvor både moderselskabet og mindst ét datterselskab er etableret i to forskellige deltagende medlemsstater i bankunionen.

Antallet af banker inden for Afviklingsinstansens direkte ansvarsområde vil ændre sig over tid, i takt med at nye banker etableres, og eksisterende banker forlader markedet. Listen over banker inden for Afviklingsinstansens ansvarsområde er offentliggjort på Afviklingsinstansens websted.

2. Hvad er den fælles afviklingsmekanisme (SRM)?

SRM er ansvarlig for afvikling af alle banker i de deltagende medlemsstater i bankunionen.

SRM er en af søjlerne i bankunionen – på lige fod med den fælles tilsynsmekanisme (FTM). Under SRM har en centraliseret afviklingsbeføjelse siden januar 2016 været tillagt Afviklingsinstansen, hvis beføjelser udledes af direktivet om genopretning og afvikling af banker (direktiv 2014/59/EU – BRRD) og forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (forordning (EU) 806/2014 – SRM-forordningen).

3. Hvad er BRRD?

Formålet med BRRD er, at nødlidende banker kan blive afviklet ordentligt uden at forstyrre det finansielle system eller realøkonomien samtidig med, at omkostningerne minimeres for skatteyderne.

BRRD regulerer generelt set fire nøgleelementer: i) genopretnings- og afviklingsplanlægning, ii) foranstaltninger til tidlig indgriben ved den tilsynsførende, iii) anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser i tilfælde af, at en bank faktisk bliver nødlidende, og sidst, men ikke mindst, iv) samarbejde og koordinering mellem de nationale myndigheder.

4. Hvad er SRM-forordningen? Hvad er forholdet til FTM?

SRM-forordningen blev vedtaget i juli 2014 for at skabe en integreret beslutningstagningsramme vedrørende afvikling i bankunionen som et supplement til FTM, der forfølger et lignende mål med hensyn til tilsyn. Afviklingsinstansen arbejder tæt sammen med de nationale afviklingsmyndigheder.

De nationale afviklingsmyndigheder er afviklingsmyndighederne i de deltagende medlemsstater i bankunionen. De har beføjelse til at gennemføre afviklingsordninger, der er vedtaget af Afviklingsinstansen.

Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder arbejder tæt sammen med FTM, Europa-Kommissionen, Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Parlamentet og andre europæiske og internationale myndigheder.

5. Hvilken rolle har nationale afviklingsmyndigheder i SRM?

De nationale afviklingsmyndigheder er direkte ansvarlige for alle banker, som ikke er omfattet af Afviklingsinstansens direkte ansvarsområde. Når det er nødvendigt for at sikre konsekvent anvendelse af høje afviklingsstandarder, kan Afviklingsinstansen imidlertid beslutte, eller en national afviklingsmyndighed kan anmode Afviklingsinstansen om, direkte at udøve alle dens beføjelser i forhold til banker, der er omfattet af en national afviklingsmyndigheds oprindelige ansvarsområde.

I henhold til SRM-forordningen har Afviklingsinstansen ansvaret for, at SRM fungerer effektivt og konsekvent. Afviklingsinstansen kan udstede generelle instrukser til de nationale afviklingsmyndigheder og kan udstede advarsler til en national afviklingsmyndighed, hvis Afviklingsinstansen finder, at en afgørelse, som en national afviklingsmyndighed har til hensigt at vedtage, ikke er i overensstemmelse med SRM-forordningen eller med Afviklingsinstansens generelle instrukser.

Hvis en afviklingsforanstaltning fra en national afviklingsmyndigheds side endvidere kræver anvendelse af Den Fælles Afviklingsfond (herefter benævnt Afviklingsfonden), er Afviklingsinstansen ansvarlig for at vedtage afviklingsordningen for den pågældende bank.

De nationale afviklingsmyndigheder spiller også en vigtig rolle i forbindelse med forvaltningen af SRM. Hvis en bank inden for Afviklingsinstansens ansvarsområde opfylder betingelserne for afvikling, vil Afviklingsinstansens eksekutivmøde, hvor Afviklingsinstansen og den eller de relevante nationale afviklingsmyndigheder er repræsenteret, vedtage en afviklingsordning, og den eller de relevante nationale afviklingsmyndigheder vil gennemføre ordningen.

6. Hvad er en bankafvikling?

Afvikling er en afviklingsmyndigheds omstrukturering af en bank ved hjælp af afviklingsværktøjer for at beskytte almene hensyn, herunder videreførelse af bankens kritiske funktioner, finansiell stabilitet og minimale omkostninger for skatteyderne.

Banker leverer vitale ydelser til borgere, virksomheder og økonomien i almindelighed, og i betragtning af den kritiske formidlende rolle, som banker spiller i vores økonomier, er det nødvendigt, at bankers finansielle vanskeligheder bliver løst på en ordentlig, hurtig og effektiv måde, der forhindrer unødigt forstyrrelse af bankvirksomheden og resten af det finansielle system og

realøkonomien. På grund af bankernes afgørende rolle i denne henseende og i mangel af effektive afviklingsordninger, har myndighederne tidligere ofte anset det for nødvendigt at indskyde skatteydernes penge for at genskabe tilliden til banksystemet og undgå større systemisk skade.

En afviklingsforanstaltning må kun træffes, hvis den anses for nødvendig i almenhedens interesse, og kun, hvis en likvidation af banken ved almindelig insolvensbehandling ikke i samme omfang ville opfylde afviklingsmålene som fastsat i BRRD. I sådanne tilfælde skal afviklingsværktøjer anvendes til at gribe ind over for en nødlidende bank med henblik på at sikre videreførelsen af bankens kritiske finansielle og økonomiske funktioner og samtidig minimere konsekvenserne for økonomien og det finansielle system af, at banken bliver nødlidende. Afviklingsordningen sikrer, at en nødlidende banks aktionærer og kreditorer, og ikke skatteyderne, bærer tabene.

Der findes fire afviklingsværktøjer:

- ▶ **Virksomhedssalg** – giver mulighed for hel eller delvis afhændelse af en enheds aktiver, forpligtelser og/eller aktier til en privat køber
- ▶ **Broinstitut** – nogle eller alle aktiver, passiver og/eller aktier overføres til en kontrolleret midlertidig enhed
- ▶ **Adskillelse af aktiver** – aktiver kan overføres til et porteføljeadministrationsselskab
- ▶ **Bail-in** – egenkapital og gæld kan nedskrives og konverteres, hvorved byrden placeres på en banks aktionærer og kreditorer, og ikke på offentligheden.

7. Hvilke betingelser skal være opfyldt for at sætte en enhed under afvikling?

Afviklingen af en bank finder sted, når de relevante myndigheder fastslår, at:

- ▶ banken er nødlidende eller forventeligt nødlidende
- ▶ ingen foranstaltninger fra tilsynsmyndighedens eller den private sektors side kan genoprette bankens levedygtighed inden for en rimelig tidsfrist
- ▶ afvikling er nødvendig i almenhedens interesse, dvs. at afviklingsmålene ikke ville blive opfyldt i samme omfang, hvis banken blev likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

8. Hvem er ansvarlig for at fastslå, om disse betingelser er opfyldt, og hvad konsekvenserne af en sådan fastsættelse er?

Med hensyn til bankunionen fastslår ECB (efter høring af Afviklingsinstansen), om en bank er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Afviklingsinstansen kan også fastslå, at en bank anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis den har givet ECB meddelelse om, at den har til hensigt at gøre dette, og ECB ikke har reageret inden for tre dage (artikel 18 i SRM-forordningen).

Afviklingsinstansen fastslår, om der er alternative foranstaltninger, som ville forhindre, at banken bliver nødlidende, og om afviklingen er nødvendig i almenhedens interesse.

Afviklingsinstansen er den myndighed, der er ansvarlig for at vurdere betingelsen om almenhedens interesse. Hvis denne betingelse ikke er opfyldt, vil der blive taget hånd om den nødlidende bank på nationalt plan af myndighederne med ansvar for almindelig insolvensbehandling.

9. Hvad er forskellen mellem bankafvikling og almindelig insolvensbehandling?

Det overordnede formål med BRRD-afviklingsordningen er at sikre, at en bank kan afvikles hurtigt med minimal risiko for den finansielle stabilitet. Dette bør opnås uden negativ indvirkning på realøkonomien og uden behov for at bruge skatteydernes penge på at stabilisere en nødlidende

bank (dvs. en bail-in i stedet for en bail-out). Afviklingsmålene er meget bredere end målene for en almindelig insolvensbehandling, der sædvanligvis fokuserer på kreditorernes interesser og på at maksimere værdien af boet, der er under insolvensbehandling. Afviklingsordningen har til formål at sikre overordnet finansiell stabilitet. I denne forbindelse vil afviklingsmyndigheden også tilstræbe at sikre, at ingen kreditorer stilles ringere under en afvikling end under en insolvensbehandling (princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere).

10. Er almindelige insolvensbehandlinger for banker harmoniseret på EU-plan?

Insolvensbehandlingerne er ikke blevet harmoniseret på EU-plan. Der er fastsat forskellige procedurer og mål på nationalt plan.

11. Hvilke mål forfølges med en bankafvikling og bidrager til afviklingsmyndighedens vurdering af, om en afvikling er i almenhedens interesse?

Ved anvendelse af afviklingsværktøjer og udøvelse af afviklingsbeføjelser tager Afviklingsinstansen, og i givet fald de nationale afviklingsmyndigheder, afviklingsmålene i betragtning og udvælger de(t) afviklingsværktøj(er) og afviklingsbeføjelser, der er bedst egnet til at nå afviklingsmålene.

BRRD og SRM-forordningen fastsætter følgende afviklingsmål:

- ▶ **at sikre videreførelsen af kritiske funktioner;** Afviklingsinstansen identificerer, om banken udfører eventuelle kritiske funktioner, hvor forstyrrelser kunne have en negativ indvirkning på realøkonomien og den finansielle stabilitet. Hvis dette er tilfældet, fastslår Afviklingsinstansen, hvilken afviklingsforanstaltning og hvilket afviklingsværktøj der effektivt vil kunne bevare dem
- ▶ **at undgå betydelige negative konsekvenser for den finansielle stabilitet,** navnlig ved at forebygge afsmittende virkninger, herunder for markedets infrastrukturer, og ved at opretholde markedsdisciplinen. Sådanne konsekvenser henviser hovedsagelig til en situation, hvor det finansielle system aktuelt eller potentielt er udsat for en forstyrrelse, der kan give anledning til finansiell uro, som risikerer at bringe det indre marked eller økonomiens eller det finansielle systems ordnede funktion, effektivitet og integritet i fare i en eller flere medlemsstater eller i Unionen som helhed
- ▶ **at beskytte offentlige midler** ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige
- ▶ **at beskytte indskydere** omfattet af direktivet om indskudsgarantiordninger og investorer omfattet af direktivet om investorgarantiordninger
- ▶ **at beskytte kundernes midler og aktiver.**

Når Afviklingsinstansen sammen med de nationale afviklingsmyndigheder forfølger afviklingsmålene, vil de søge at minimere afviklingsomkostningerne og undgå værditab, medmindre det er nødvendigt for at nå afviklingsmålene.

Disse afviklingsmål er lige vigtige, og afviklingsmyndighederne skal afveje dem afhængigt af arten af og omstændighederne ved hvert enkelt tilfælde.

Med henblik på at gennemføre en afviklingsforanstaltning bør afviklingsmyndigheden tage hensyn til, om den foreslåede afviklingsforanstaltning for den pågældende bank er en bedre mulighed for at nå afviklingsmålene sammenlignet med en likvidation af enheden ved almindelig insolvensbehandling (artikel 18, stk. 5, i SRM-forordningen, også artikel 32, stk. 5, i BRRD).

12. Hvad er forskellen mellem bail-in og bail-out?

Bail-out henviser til en situation, hvor personer, der ikke er aktionærer eller kreditorer, såsom en regering, redder en virksomhed (såsom en bank) ved at indskyde penge for at forebygge negative konsekvenser for det finansielle system eller økonomien, der ville opstå ved den pågældende virksomheds sammenbrud.

En "bail-in" finder derimod sted, når en virksomheds aktionærer og kreditorer bærer byrden, ved at de får en del af deres gæld afskrevet eller konverteret til egenkapital. Dette sikrer, at moralsk hasard håndteres korrekt, og forhindrer brug af skatteydernes penge.

Afviklingsmyndigheden tilstræber samtidig også at sikre, at ingen kreditorer stilles ringere under en afvikling end under en insolvensbehandling (princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere).

13. Hvilke generelle bestemmelser gælder for afvikling?

- ▶ Et instituts aktionærer skal bære de første tab
- ▶ kreditorer i samme klasse behandles ens, medmindre andet bestemmes i SRM-forordningen/BRRD
- ▶ ingen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis banken var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling
- ▶ instituttets kreditorer bærer tabene efter aktionærerne i overensstemmelse med prioriteten af deres fordringer ved almindelig insolvensbehandling, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i SRM-forordningen/BRRD
- ▶ instituttets ledelsesorgan og den daglige ledelse skal udskiftes, medmindre det anses for nødvendigt at beholde dem med henblik på at nå afviklingsmålene
- ▶ fysiske og juridiske personer bærer i henhold til national ret det civil- eller strafferetlige ansvar for, at instituttet under afvikling er blevet nødlidende
- ▶ dækkede indskud er beskyttet fuldt ud. I henhold til direktivet om indskudsgarantiordninger er 100 000 EUR et passende beskyttelsesniveau og bør opretholdes. Indskud er dækket pr. indskyder pr. bank. Dette betyder, at grænsen på 100 000 EUR finder anvendelse på alle aggregerede konti i den samme bank. Indskydere skal informeres om, at indskud i den samme banks forskellige varemærker ikke er dækket separat. Denne samme indskyders indskud i forskellige banker er imidlertid omfattet af en særskilt beskyttelse.

14. Hvori består beslutningsprocessen om at sætte en enhed under afvikling?

Efter Afviklingsinstansens fastlæggelse af, at en bank opfylder betingelserne for afvikling, vedtager Afviklingsinstansen en afviklingsordning, der skal afgøre, hvilke(t) afviklingsværktøj(er) der skal anvendes, og om nødvendigt hvorvidt der skal gøres anvendelse af Afviklingsfonden.

Hvis afviklingsforanstaltningen indebærer anvendelse af Afviklingsfonden eller tildeling af statsstøtte, vedtages afviklingsordningen, efter at Europa-Kommissionen har vedtaget en positiv eller betinget afgørelse om, at en sådan støtte er forenelig med det indre marked. De kompetente nationale afviklingsmyndigheder er tæt involveret i udarbejdelsen og vedtagelsen af afviklingsordningen.

Når Afviklingsinstansen har vedtaget en afviklingsordning, sender den ordningen til Europa-Kommissionen. Ordningen kan kun træde i kraft, hvis Europa-Kommissionen eller Rådet for Den Europæiske Union (Rådet) ikke gør indsigelse inden for 24 timer. Hvis Europa-Kommissionen

godkender ordningen, træder den i kraft. Hvis Europa-Kommissionen imidlertid gør indsigelse mod visse aspekter af ordningen, skal Afviklingsinstansen ændre ordningen i overensstemmelse hermed, hvorefter den godkendes og træder i kraft.

Alternativt kan Europa-Kommissionen foreslå Rådet for Den Europæiske Union at gøre indsigelse mod ordningen, enten begrundet i almene hensyn eller for at kræve en væsentlig ændring i anvendelsen af Afviklingsfonden. Hvis Rådet for Den Europæiske Union gør indsigelse mod ordningen, fordi kriterierne om almene hensyn ikke er opfyldt, vil banken blive opløst på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret. Hvis Rådet for Den Europæiske Union godkender ændringen af anvendelsen af Afviklingsfonden, ændrer Afviklingsinstansen ordningen i overensstemmelse hermed, hvorefter den godkendes og træder i kraft. Hvis Rådet for Den Europæiske Union afviser Europa-Kommissionens forslag, træder ordningen i kraft i sin oprindelige form.

De relevante nationale afviklingsmyndigheder vil træffe de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af afviklingsordningen. Afviklingsinstansen vil overvåge de relevante nationale afviklingsmyndigheders gennemførelse af afviklingsordningen på nationalt plan, og hvis en national afviklingsmyndighed ikke overholder afviklingsordningen, kan Afviklingsinstansen give direkte instrukser til banken under afvikling.

15. Hvilke generelle beføjelser har Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder til at anvende afviklingsværktøjer?

BRRD fastsætter i artikel 63 en liste over generelle beføjelser, der er nødvendige, for at afviklingsmyndighederne kan anvende afviklingsværktøjer. Minimumssættet af "vigtige beføjelser" i henhold til BRRD er at:

- ▶ få adgang til oplysninger med henblik på at udarbejde afviklingsplaner
- ▶ tage kontrollen over en bank under afvikling, herunder beføjelse til at erstatte ledelsen
- ▶ udøve rettigheder og beføjelser, der tillægges aktionærer og ledelsesorganet
- ▶ overføre aktier, rettigheder, aktiver eller passiver
- ▶ ændre løbetiden på nedskrivningsrelevante passiver, konvertere dem til aktier eller nedbringe hovedstolen
- ▶ annullere eller nedbringe den nominelle værdi af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter.

16. Hvad er Den Fælles Afviklingsfond?

Der er behov for afviklingsfinansieringsordninger som en sidste udvej, når først aktionærer og kreditorer har lidt tab. Afviklingsfonden blev oprettet af netop denne grund. Afviklingsinstansen ejer og forvalter Afviklingsfonden. Afviklingsinstansen kan udelukkende anvende Afviklingsfonden til at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelsen af afviklingsbeføjelserne. Afviklingsinstansen kan anvende Afviklingsfonden til at dække tab eller rekapitalisere enheden, når bankens aktionærer og kreditorer har ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering eller rekapitalisering, der svarer til mindst 8 % af en banks samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget. Afviklingsfonden består af nationale afdelinger i en overgangsfase på otte år frem til den fuldstændige gensidiggørelse. Midlernes omfang opbygges over tid, med bidrag fra banksektoren, som opkræves på nationalt plan af de nationale afviklingsmyndigheder.

Afviklingsfonden har et målniveau på mindst 1 % af de dækkede indskud i alle kreditinstitutter i bankunionen senest den 31. december 2023. Pr. juli 2016 var der opkrævet bidrag til et samlet beløb af 10,8 mia. EUR fra næsten 4 000 institutter. Afviklingsfondens målstørrelse er dynamisk og ændrer sig i forhold til beløbet af dækkede indskud.

II. AFVIKLINGSPLANLÆGNING

En af Afviklingsinstansens primære opgaver er at planlægge afviklingen af banker for at sikre, at de kan afvikles. Formålet med afviklingsplanlægning er:

- ▶ at få en omfattende forståelse af bankerne og deres kritiske funktioner
- ▶ at afdække og imødegå enhver hindring for deres afvikling
- ▶ at være forberedt på deres afvikling, om nødvendigt.

Processen for afviklingsplanlægning er afspejlet i kapitlerne i en afviklingsplan:

A. STRATEGISK VIRKSOMHEDSANALYSE

Som et første skridt udarbejdes en detaljeret oversigt over banken. Oversigten beskriver bankens struktur, finansielle stilling, forretningsmodel, kritiske funktioner, centrale forretningsområder, interne og eksterne afhængighedsforhold og kritiske systemer og infrastruktur.

B. FORETRUKKEN AFVIKLINGSSTRATEGI

Som det næste vurderes det, i tilfælde af en banks sammenbrud, om afviklingsmålene bedst kan nås ved likvidation af banken ved almindelig insolvensbehandling eller afvikling af den. Hvis det sidste er tilfældet, udvikles den foretrukne afviklingsstrategi, herunder anvendelsen af hensigtsmæssige afviklingsværktøjer og -beføjelser.

C. FINANSIEL OG OPERATIONEL KONTINUITET I FORBINDELSE MED AFVIKLING

Når afviklingsstrategien er blevet fastlagt, vurderes de finansielle og driftsmæssige forudsætninger for at sikre kontinuitet i forbindelse med afviklingen og dermed nå afviklingsmålene.

D. INFORMATIONS- OG KOMMUNIKATIONSPLAN

Dette skridt beskriver de driftsmæssige ordninger og procedurer, der er nødvendige, for at afviklingsmyndighederne kan få alle nødvendige oplysninger. Desuden beskrives ordningerne vedrørende forvaltningsinformationssystemerne, hvilket vil sikre rettidig, opdateret og nøjagtig information, samt kommunikationsstrategien og -planen for afviklingen.

E. KONKLUSION PÅ VURDERINGEN AF AFVIKLINGSMULIGHEDER

I dette skridt vurderes det, hvorvidt der findes hindringer for likvidation ved almindelig insolvensbehandling eller afvikling af en bank. Hvis likvidation eller afvikling ikke er mulig, fastlægges passende foranstaltninger til at imødegå sådanne hindringer.

F. BANKENS UDTALELSE OM AFVIKLINGSPLANEN

Banken har ret til at udtale sig om afviklingsplanen. Bankens udtalelse indgår som en del af afviklingsplanen. Afviklingsplanen bliver gennemgået og, hvis det er nødvendigt, opdateret mindst årligt og efter væsentlige ændringer vedrørende banken.

Yderligere oplysninger findes i Afviklingsinstansens introduktion til afviklingsplanlægning.

III. AFVIKLINGSINSTRUMENTER

A) BAIL-IN-VÆRKTØJET

1. Hvad er bail-in-værktøjet?

Under bail-in-værktøjet bæres tab af en nødlidende banks ejere og kreditorer. Bail-in-værktøjet opnår tabsabsorbering enten ved at konvertere gælden til et fælles egenkapitalinstrument, såsom en aktie, eller ved at nedskrive hovedstolen af gælden.

Bail-in er et centralt afviklingsværktøj inden for EU-regelsættet for afvikling af banker. Det muliggør, at en banks gæld til kreditorer kan nedskrives eller konverteres til egenkapital.

Ved at tage hensyn til, hvilke tab aktionærerne og kreditorerne ville lide, hvis en bank var genstand for almindelig insolvensbehandling, nedsætter bail-in værdien og beløbet af en nødlidende banks passiver. Derved undgås det, at skatteyderne skal stille midler til rådighed til at dække tab og rekapitalisere banken.

Bail-in-værktøjet kan anvendes til at:

- ▶ rekapitalisere et institut, der opfylder betingelserne for afvikling i et tilstrækkeligt omfang til at genoprette dets evne til at opfylde betingelserne for tilladelse og således til fortsat at udføre dets tilladte aktiviteter, samt til at bevare markedets tillid til instituttet
- ▶ konvertere til egenkapital eller nedbringe hovedstolen af fordrings- eller gældsinstrumenter, der ville blive overført til et broinstitut (med henblik på at skaffe kapital til dette broinstitut), eller der ville blive overført under virksomhedssalgsværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver.

Bail-in-værktøjets anvendelsesområde

I henhold til SRM-forordningen/BRRD kan bail-in-værktøjet anvendes til alle passiver, som ikke udtrykkeligt er udelukket fra anvendelsesområdet for bail-in. En væsentlig udelukkelse gælder for dækkede indskud, dvs. indskud op til det beløb, der er dækket af en indskudsgarantiordning. Dette er grunden til, at dækkede indskud er sikre i forbindelse med afvikling.

Følgende passiver er udtrykkeligt udelukket:

- ▶ dækkede indskud, forpligtelser i forbindelse med besiddelse af kunders aktiver eller penge, såfremt hvor kunden er beskyttet i henhold til den gældende insolvensret
- ▶ forpligtelser, der opstår som følge af et tillidsforhold, såfremt den begunstigede er beskyttet i henhold til gældende ret
- ▶ forpligtelser over for andre finansielle institutter (uden for den koncern, som instituttet under afvikling indgår i) med en oprindelig løbetid på mindre end syv dage
- ▶ forpligtelser med en resterende løbetid på mindre end syv dage over for betalingssystemer eller værdipapirafviklingssystemer eller deres deltagere
- ▶ aflønning eller ydelser til medarbejdere (bortset fra variabel aflønning)
- ▶ forpligtelser over for kommercielle eller handelsmæssige kreditorer i forbindelse med levering af kritiske varer eller tjenester
- ▶ forpligtelser over for skatte- og socialsikringsmyndigheder, der har fortrinsret i henhold til gældende ret

- ▶ forpligtelser over for indskudsgarantiordninger med hensyn til bidrag
- ▶ passiver i det omfang de er sikrede, herunder dækkede obligationer og udstederen af dækkede obligationers gæld vedrørende afdækningsinstrumenter.

Foruden ovennævnte liste over udelukkede passiver fastsætter SRM-forordningen/BRRD, at afviklingsmyndigheden under ekstraordinære omstændigheder helt eller delvist kan udelukke visse passiver fra bail-in, hvis:

- ▶ det ikke er muligt at foretage en bail-in inden for en rimelig tidsfrist
- ▶ udelukkelsen er nødvendig og rimelig af hensyn til videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder
- ▶ udelukkelsen er nødvendig og rimelig for at undgå en udbredt afsmittende virkning, der ville forstyrre de finansielle markeders funktion, navnlig med hensyn til indskud tilhørende enkeltpersoner, mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder
- ▶ anvendelse af bail-in-værktøjet på passiverne ville forårsage større tab for andre kreditorer, end hvis der ikke blev foretaget bail-in.

B) VIRKSOMHEDSSALGSVÆRKTØJET

1. Hvad er virksomhedssalgsværktøjet?

Virksomhedssalgsværktøjet gør det muligt for afviklingsmyndigheder at sælge instituttet (eller dele af dets forretningsaktiviteter) til en eller flere købere uden aktionærernes samtykke. Afviklingsmyndigheden har beføjelse til at overføre aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, og alle eller nogle aktiver, rettigheder eller forpligtelser i et institut under afvikling til en køber, der ikke er et broinstitut. Virksomhedssalgsværktøjet kan anvendes alene eller kombineret med andre værktøjer. Som det er tilfældet med alle afviklingsværktøjer, skal dets brug fremme afviklingsmålene.

2. Hvad sker der med den resterende enhed i tilfælde af et delvist virksomhedssalg?

Når virksomhedssalgsværktøjet anvendes til at foretage delvis overførsel af aktiver, rettigheder og forpligtelser, skal den resterende enhed likvideres ved almindelig insolvensbehandling. Dette bør ske inden for en rimelig tidsfrist.

C) BROINSTITUTVÆRKTØJET

1. Hvad er broinstitutværktøjet?

Broinstitutværktøjet har til formål at oprette en bank, der kan afhændes (og derved bevare den nødlidende banks kritiske funktioner), og adskille den fra resten. Broinstitutværktøjet kan anvendes til at opretholde bankens kritiske funktioner, mens der søges efter en tredjepart som køber.

Værktøjet muliggør overførsel af i) ejerskabsinstrumenter udstedt af et eller flere institutter under afvikling eller ii) alle eller nogle aktiver, rettigheder eller forpligtelser i et eller flere institutter under afvikling til et broinstitut.

Der oprettes et midlertidigt broinstitut (også kendt som en brobank), og i op til to år vil kritiske funktioner blive varetaget, indtil et salg til en privat køber kan afsluttes. Enhver resterende del af banken, der ikke er blevet solgt, bliver derefter opløst på en velordnet måde.

2. Hvem bliver ejer af broinstituttet?

Broinstituttet ejes helt eller delvist af en eller flere offentlige myndigheder og kontrolleres af afviklingsmyndigheden.

D) VÆRKTØJET TIL ADSKILLELSE AF AKTIVER – PORTEFØLJEADMINISTRATIONSSKAB

1. Hvad er værktøjet til adskillelse af aktiver?

Værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes til at overføre aktiver og forpligtelser til et særskilt porteføljeadministrationsselskab. Det oprettes midlertidigt for at modtage aktiver, rettigheder og passiver i et eller flere institutter under afvikling eller i et broinstitut. Disse forvaltes af porteføljeadministrationsselskabet med henblik på at maksimere deres værdi ved et efterfølgende salg eller en velordnet opløsning.

Værktøjet til adskillelse af aktiver skal altid anvendes sammen med et andet afviklingsværktøj (virksomhedssalg, broinstitut og/eller bail-in).

2. Hvem bliver ejer af porteføljeadministrationsselskabet?

Porteføljeadministrationsselskabet ejes helt eller delvist af en eller flere offentlige myndigheder, herunder eventuelt afviklingsmyndigheden eller afviklingsfinansieringsordningerne.

I overensstemmelse med afviklingsmyndighedens generelle afviklingsbeføjelser til at overtage aktionærrettigheder, kan overførslen finde sted uden samtykke fra aktionærerne i instituttet under afvikling eller enhver tredjepart samt uden at overholde proceduremæssige krav i henhold til selskabs- eller sikkerhedslovgivning.

Porteføljeadministrationsselskabet skal drives under afviklingsmyndighedens kontrol og i overensstemmelse med følgende bestemmelser: i) afviklingsmyndigheden godkender indholdet af porteføljeadministrationsselskabets stiftelsesdokumenter, ii) afviklingsmyndigheden enten udpeger eller godkender porteføljeadministrationsselskabets ledelsesorgan, iii) afviklingsmyndigheden godkender aflønningen af ledelsesorganets medlemmer og fastlægger deres relevante ansvarsområder, og iv) afviklingsmyndigheden godkender porteføljeadministrationsselskabets strategi og risikoprofil.

3. Hvilken type aktiver vil blive overført til porteføljeadministrationsselskabet?

I henhold til artikel 42, stk. 5, i BRRD, må afviklingsmyndigheden kun udøve beføjelsen til adskillelse af aktiver til at overføre aktiver, rettigheder og forpligtelser i et af følgende tre scenarier:

1. Markedet for disse aktiver er af en sådan art, at likvidation heraf ved almindelig insolvensbehandling kunne få negative virkninger for et eller flere finansielle markeder.
2. Overførslen er nødvendig for at sikre, at instituttet under afvikling eller broinstituttet fungerer korrekt.
3. Overførslen er nødvendig for at maksimere midlerne fra likvidationen.

4. Hvordan vil porteføljeadministrationsselskabet blive finansieret?

Porteføljeadministrationsselskabets finansieringsstruktur vil afhænge af de overførte aktivers værdi og egenskaber. Hvis det kombineres med bail-in-værktøjet, skal bail-in-beløbet tage hensyn til et forsigtigt skøn over porteføljeadministrationsselskabets kapitalbehov. Ethvert vederlag, der betales af porteføljeadministrationsselskabet med hensyn til de aktiver, rettigheder eller forpligtelser, der overføres direkte fra instituttet under afvikling, kan betales i form af gæld udstedt af porteføljeadministrationsselskabet.